

1

Devecer a orixe é albiscar
un verso acelerando o latexo
no medio da páxina en branco
Fragmentos que saben a doce
petiscos de luz.

Tentear o vento
co rubor das primeiras veces
saberse dona da súa dirección
Pese a que a natureza asegure
que ningunha matriz decide
o seu futuro.

Só deixarse levar polas ondas
que escorregan entre as dedas
do devezos. Só recoñecerse
a si mesma lonxe. Nun lugar
no que esquecer os campos ermos.

A orixe dende o baleiro
é máis clemente que a orixe
sobre un terreo devastado
Sempre hai unha acha
á espreita ensaiando a puntaría.

Nas dunas que repousan no alto
adiviñanse gromos
de descoñecidas especies.

Xa non hai culpa no corpo tendido.

O intento de nomear
o que abrolla, de idear

un xardín botánico abeirado
nunha escuridade á que só
eu chego.

O medo é unha eiva que florece entre as ruínas